

ІЗ ПОЕЗИЙ ЛЕСІ УКРАЇНКИ.

ОСІННІ СЛІВИ.

I. Do lady L. W.

Ти як осінь умреш, розіллеш ся слізми
над квітками, багрянцем і злотом,
передсмертний твій снів пролетить над людьми —
вітер лине отак над болотом,
де й вода вся важка, мов сьвічадо тьмяне,
вбрана в ряску й слизьке баговіння;
очерет тільки мёртвий свій шелест почне,
обізвавшись на те голосіння,
тай замовкне... і вітер замовкне сумний,
об різку осоку розітнеть ся...
Так нехай хоч тепер спів брешить голосний!
Може що на той спів відгукнеть ся.
Може щастя, що ходить по ясній луці,
геть за річкою, там, на схід сонця,
хоч один квіт червоний, що має в руці,
перемінить в твого оборонця.
І від нього ще раз, хоч на мить на одну
спалахнуть злото, квіти й багрянець,
і красу небувалу, давну, чарівну
дасть обличю остатній румянець.
І мов крик бойовий обізветь ся в речах
безнадійне і марне бажання,
і триумфом остатнім заблісне в очах
ровпачливе осіннє кохання.

О, тоді не картай ся, що сьміло береш,
без вагання, палкими руками
небезпечний той дар. . Ти як осінь умреш,
розіллеш ся над щастям сльозами...

II. Осінь.

Рветь ся осінь руками кривавими
до далекого сонечка любого ;
кров на шатах препишно шарієть ся,
оксамит і парчу залива.

Так для сонечка осінь урвала ся,
мов цариця у сьвято врочистее ;
все, що є на сїм сьвіті найкращого,
все зібрала на пишний убір.

Але дні все каротшають, мінять ся,
гляне соненко й знову захмарить ся...
Журить осінь-сухїтниця сонечко,
бо нема в нїй весняних надій.

Рветь ся осінь. Терни невидимї
їй все тіло поранили, змучили,
а вона розпачливо всьміхаєть ся :
„Сонце, сонечко, глянь, я сьміюсь!“

Заховалось за горами сонечко,
з гір повіяло холодом, вохкістю ;
сиві хмари на небо посунули.
„Ось я йду!“ — обізвалась зима.

Осінь шарнула шати кривавїї,
аж до ніг їй упали, розсипавшись :
непокрита, нічим незахищена,
застогнала : „Іди, бо вже час...“

III. Остатні квітки.

Ох, розкрились троянди червонї,
наче рани палкі в осени,
так жадібно тремтять і палають —
прагнуть щастя чи смерти вони?

Не осиплять ся тихо ті квіти,
не настане життя в них нове,
ні, ударить мороз до схід сонця
і пробє поривання живе.

І счоріють червоні троянди,
наче в ранах запечена кров...
Ох, нехай же хоч сонця напють ся,
поки ще їх мороз не зборов!

IV. Плач Єремії.

»Як злото стемніло,
змінило ся срібло пречисте!«

Ще листя сухе так недавно яснїло...
„Як злото стемніло!...“
Мов око слїпе мріє озеро млисте...
„Змінїло ся срібло пречисте...“

Щось давнє так смутно в душі забренїло...
„Як злото стемніло!...“
На серце лягло щось страшне, урочисте...
„Змінїло ся срібло пречисте...“

1902 р. Зелений Гай.

